

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL - 2007. (44.ÉV) - ÁPRILIS - JÚNIUS

A PÁSZTORGYERMEKEK ÚTJA (6)

III. Engesztelés a világ és az üdvözülés krisztocentrikus rendjében

3. Az Istennek való önátadás egyet jelent az engeszteléssel és Mária Széplőtelen Szívének való felajánlással

Mivel Krisztus neve be van vésve az ember lényébe, - és ezáltal Isten minden embernek külön hivatást is adott, ami az ember megdicsőítését szolgálja, ezzel szemben az emberi bűn Isten

**Mária,
Krisztussal
együtt,
az emberiség
társmegváltója:**

megbántása és szent hivatásának a megszegése, - ezért Isten neve csak a bűn eltörlése és nevének kiengesztelése által dicsőülhet meg újra az emberben.

Így aztán könnyű megérteni, mekkora szükség van arra, hogy Mária Széplőtelen Szívét engeszteljük és felfedezzük ennek az engesztelésnek konkrét módjait. Mária szavai szerint: az Ő Széplőtelen Szíve elleni káromlások engesztelése ugyanazt jelenti, mint amikor az ember teljes egészében odaadja magát a transzcendens Istennek az emberek üdvösségéért felajánlott áldozatban. Ezért az ember Mária Széplőtelen Szívét is csak úgy engesztelheti, ha az imádás áldozatában teljesen átadja magát Istennek: pontosan ebben áll Mária Széplőtelen Szíve ellen elkövetett bűnökért való engesztelés, mivel Mária Széplőtelen Szívében a bűnök közvetlenül magát Istent sértik meg.

Az önátadás, az engesztelés és a megszentelődés ugyanazt jelentik, és a transzcendens Istennek való teljes önátadás általi imádásban valósulnak meg. «Istennek való önátadás» szükségképpen az egész személyiség «engesztelését» és «megszentelődését» jelenti. Ezért az ember csak akkor valósíthatja meg az Istennek való önátadást, ha belülről kiindulva, szívének - egész személyiségének

- megtisztításával Mária Széplőtelen Szívének is felajánlja magát. Ennek a felajánlásnak magában kell foglalnia a bűn legkisebb foltjának az eltávolítását is, és a szándékot, hogy

**Lejött a Földre,
hogy segítsen
beteljesíteni az Ő
Krisztusának
megváltó művét.**

az ember ezentúl egész életében a testi és lelki tökéletességre törekszik. A Mária Széplőtelen Szívének való felajánlásnak belülről, a szívből kell kiindulnia, hogy az emberi

személyiségben semmiféle folt ne maradjon. Más különben a felajánlás csupán üres cselekedet és képmutatás lenne. Ez a különleges önátadás Istennek és egyben Mária Széplőtelen Szívének engesztelését is jelenti, az emberek által elkövetett káromlásokért.

Ezért nem lehetséges a Mária Széplőtelen Szívének való felajánlás és engesztelés, ha ez elsősorban nem lesz Istennek való önátadás és engesztelés is, amely az emberi személyiség Istennek való teljes önátadását jelenti az imádás áldozatában, ugyanakkor engesztelés és megszentelődés is. És sosem valósulhat meg Mária Széplőtelen Szívének engesztelése és a neki való felajánlás, ha nem tisztítjuk meg szívünket és nem formáljuk át belülről egész személyiségünket.

Máriának az Isteni Üdvrendben elfoglalt helye miatt Isten engesztelése és a Neki való felajánlás és önátadás az imádás áldozatában egyben Mária Széplőtelen Szívének engesztelése és a neki való felajánlás is. Ma azonban meg kell erősíteni az emberekben, és főleg a

keresztényekben azt az öntudatot, hogy az Istennek való önátadás az imádásában az egész életet foglalja magába, és azt változtassa át igazi «istentiszteletté» Krisztus misztériumának azon tekinteteiben, amelyek Mária Szeplőtelen Szívében mintegy szeplőtelen és tiszta tükörben ragyognak, és melyeket Isten most Mária által akar az embereknek felmutatni és közelükbe hozni. Ezért a fatimai Üzenet elsősorban a szív legmélyének minden bűntől való megtisztítását kéri tőlünk.

Figyelmet kell tehát szentelnünk Mária Szeplőtelen Szívének kérésére, és magunkévá kell tenni mindazt, ami ebben a szívben lakozik. Mária fel akarja hívni az emberek figyelmét Isten kinyilatkoztatására és azt akarja, hogy megértsék, mit is jelent a «szív» a Szentírás-ban.

A szív a személyiség legbensőbb, legközpontibb eleme; ezért olyan fontos a spontaneitás az emberi személyiség Istennel való kapcsolatában. Itt, legbelül nem lehet más teremtmény Isten és ember között, s innen, ebből a középpontból történik minden irányítás. Isten törvénye be van vésve az ember szívébe, s ez a szív irányítja a gondolatokat, érzéseket, szándékokat s a mentalitást, és Isten előtt semmi nem marad elrejtve. Ebből a központból kiindulva kell Isten törvényének átjárnia az ember egész életét és létét.

Az ember szíve az Isteni Szövetség Törvényének székhelye, otthona, amelynek a frigiditása - mint külsődleges lakóhely - csupán a «képe». Isten Törvénye, amelyet a kőtáblákra írt fel saját ujjával, annak az Isteni Törvénynek a jele, amelyet Isten Szentlelke írt az emberi szív lapjaira (Bölcs 9,1-3; 2Kor 3,3). Ezért az emberi hit gyökere a szívben van, mert az ember a szívével hisz (Róm 10,10) és ebből a középpontból kiindulva tartja fenn a kapcsolatot Istennel, helyezi Istenbe minden bizalmát, s őszinte és hűséges szívvel imádja a hitben a féltékeny Istent, aki nem tűr meg maga mellett idegen bálványokat. Egy szív, mely Őmellette nem keres más teremtett bálványokat, szívében nem keveredik össze az élő Istenbe vetett hit és imádás a szív halott isteneivel, s ezeket nem helyezi Isten elé, hanem szeplőtelen és őszinte szívvel, minden más teremtmény előtt közvetlenül és teljesen Istennek adja át magát.

A «szív» a Szentírásban elsősorban jelenti az igazmondást és a bensőséges őszinteséget Isten előtt a legnagyobb mélységekig és mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy legyünk mentesek mindenféle képmutatástól és hogy szívünk legyen tiszta és szabad minden zavaros gondolatától, vágytól, tisztátalan szándéktól, amelyek közvetlenül a teremtményekre és nem kizárólag Istenre irányulnak. A képmutatástól és a szív zavaros vágyaitól való mentesség által létünk és életünk is szabaddá válik, megkapjuk a szüzesség és Krisztus Lelkének szabadságát is. Krisztus elsősorban a szívre irányítja a figyelmét, mielőtt bármilyen külső csodát tenne: Ő belát az emberi szív legbelsejébe, a legutolsó sarokig, olvas rejtett gondolataiban, s tekintetét elsősorban a szívre irányítja, az emberről pedig a benső alapján mond ítéletet.

Ezért ha Mária kinyilatkoztatja saját Szeplőtelen Szívét a mai kor emberének, azt is kéri tőle, hogy vonuljon vissza szívének belsejébe; ezzel azt akarja elérni, hogy az ember először befelé és ne kifelé nézzen. Mária így azt is megmutatja, hogy napjainkban mennyire fenyeget az elidegenedés veszélye, mert az emberi tekintet általában az ezzel ellentétes irányt keresi (Kiv 20,4). Az

ember visszavonultsága a szívében legyen közvetlen: ne irányuljon kifelé, mert az ember nem keresheti a sorsát egyszerre két ellenkező irány-ban. Ez azt jelenti, hogy az összeszedettséget nem helyettesítheti semmi, s nem lehet ellentmondásos: nincs két útja. Az apostoli munka külső tevékenysége soha sem helyettesítheti a benső összeszedettséget. Ha az ember másik utat választ, eltávolodik Istentől. Ezért mondja Krisztus olyan állhatatossággal az embernek, hogy elsősorban Isten országát keresse, és minden más majd megadatik neki; az Isten országa pedig az ember bensőjében található (Mt 6,33; Lk 12,31; 17,21). Az emberi szív ezért Krisztus, a Szentlélek és Isten Törvényének az igazi országa. Krisztus soha nem mondta, hogy az embereknek elsősorban egy földi, természeti és kulturális alapra van szükségük a keresztény és vallásos élethez és az Istennel való egyesüléshez. Minél inkább azt hiszi az ember, hogy szüksége van a földi dolgok egyvelegére, annál inkább eltávolodik Istentől, annál inkább csökken Isten közelségének a tudata, annál kevésbé fog a fényben és Isten tekintete előtt járni, lelkében mindinkább csökken a bűn tudata, kevésbé lesz megtapasztalható a rend az életében, és Istent egyre inkább maga mögött hagyja. A lelkiismerete is egyre inkább elkopik, a bűnről alkotott véleménye bizonytalanná válik, és így a valóságban már nem tudja és nem érzi, mi a bűn, nem tud Istennel találkozni, és lassan eltávolodik tőle. Ezért az imádás parancsolata a legelső, nem pedig a második vagy az utolsó.

A szív visszavonultsága, az Istennel való belső kapcsolat spontaneitása és az Istennel való egyesülés osztatlan, őszinte, igaz, nyílt, hűséges, képmutatás nélküli szívet kíván. Az elidegenedés és a külvilág dolgaival való törődés egyre inkább elnyomja a belső világosságot és az őszinteséget, és a csalfa szív farizeus képmutatása felé vezet. Ha nincs meg a bensőséges alapja, az imádás spontaneitása, a hamisítások elszaporodnak. A független szív független marad az istentisztelet külső dolgaiban és cselekvéseiben is, és «istentisztelete» csak a saját ünnepeivel azonosítja magát. A megosztott szívet gyakran az apostoli tevékenység világi eszközei teszik világi vágyainak rabszolgájává, mint például a becsvágy, a hatalomvágy - Ádám bűne - és más vágyak, amelyek ezekből következnek. De annak a szívnek, amely teljesen Istenhez akar tartozni, tisztának és átlátszónak, tehát szeplőtelennek kell lennie.

Az Istennel való teljes önátadás és az Istenhez tartozás egyben az e világról való lemondást és elválasztódást is jelenti. Ez abszolút szükséges ahhoz, hogy szívünket át tudjuk adni Istennek. Ezért a világtól való elválasztódás nem lehet hamisított, életünk külső jegyeiben látható, melyek mögött azonban meghúzódik az evilági vágyak és teret találnak a cselekvéshez. A szívnek először is el kell válnia a világ vágyaitól – a gondolkodás, az érzések, az ítéletek és szándékok szintjén –, ez a legbensőbb gyökér, ahol megvalósulhat az egész személyiség elválasztása – testestül-lelkestül – a világtól. A bensőkben való teljes elválás az Istentől eltávolodott világtól jelenti az igazi szüzességet, a szabadságot a világi erőstől és ezzel a világ rabszolgaságától, a szabadságot Krisztus Lelkének Törvénye szerinti élet szerint. Mária ezért szívét nem mint anyai szívet tárja fel Ádám nemzedékének természeti interpretációjában, hanem

mint az Isteni Törvény szeplőtelen lakhelyét. Az isteni szövetség törvénye azonos Isten személyes, féltékeny szeretetével; az embereket is ezen az uton vonzza magához, a «törvény», a «parancsolat» útján. Ezért a szövetség törvényének legfontosabb következtetése és alapja: a féltékeny Isten megmutatkozik és kinyilatkoztatja magát, és őt láthatóan szimbolizálja az égő hegy mindent felemésztő tüze, aki erős karjával kiszabadítja tulajdonát az idegen szolgaságból és erős sasszárnyain magával viszi népét a pusztába és magához láncolja az imádás által. Féltékeny Istennek hívják, és ezt a nevet nyilatkoztatta ki az embereknek: «Nem imádhatsz más istent: az Úr neve az, hogy féltékeny, igen féltékeny Isten.» (Kiv 34,14). Itt fel kell idéznünk a szabadság törvénye első parancsolatának valódi tartalmát, amely ma olyan ismeretlen, mert a világ nem tudja, hogy «az Úr, a mi Istenünk, féltékeny szabadító». A bálványimádás megtiltása nemcsak a más istenek képeinek külső formájára vonatkozik, amelyek nem mások, mint az emberi szívben lakozó bálványok látható kifejeződései. A bálványok belső imádása az önmagából kifordult ember vágyainak megnyilvánulása: az ember a személyes Isten és Teremtő helyett, - aki valóságban «Az Én vagyok» - teremtményeket tisztel. A vágyak bálványának imádása külső megnyilvánulásában változik, és ma úgy hívják: «a természet imádása», «a természet kultusza». «Én vagyok az Úr, a Te Istened, én hoztalak ki Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Senki mást ne tekints Istennek, csak engem. Ne csinálj magadnak faragott képet, vagy hasonmást arról, ami fent van az égben, vagy lent a földön, vagy a vizekben a föld alatt. Ne borulj le ilyen képek előtt és ne tiszteld őket, mert én, az Úr, a te Istened féltékeny Isten vagyok. Azoknak a vétkét, akik gyűlölnék engem, megtorlom fiaikon, unokáikon és dedunokáikon. De ezredéig irgalmasságot gyakorlok azokkal, akik szeretnek és megtartják parancsaimat.» (Kiv 20,2-6).

Ez tehát a törvény első parancsolata, amelyet személyesen Isten adott nekünk. Az engesztelő áldozat ennek az első parancsolatnak a tartalma. Ebben megtalálható a törvény lényege, mert ez az engesztelő imádás parancsolata; ez a szabadság, az igazság és Isten szeretetének törvénye, amely Krisztus keresztáldozatában valósult meg. A szövetségnek ez az isteni törvénye minden ember szívébe be van írva, mivel Isten mindenkinek kinyilatkoztatta az ő „Féltékeny” nevét, amely az ő féltékeny szeretetét jelenti; ezt adta minden embernek a Szentlélek által, amely Isten szeretete, és az ember szívében megtalálható, ahol nem tűr meg maga mellett semmilyen idegen bálványt. Ezért az Újszövetségben - elsősorban Szent János evangélista szövegében - az „Ige” (Logosz) és Krisztus parancsolata egyenértékű fogalmak. A Logoszban, Krisztus Igéjében való megmaradás ugyanaz, mintha teljesítenénk Krisztus parancsolatát, és mindkettő azonos a Krisztus szeretetében való megmaradással, a Krisztussal való titokzatos egységgel a Szentlélekben, amely a Szeretet: gondoskodik, és jelen van.

Mária így nyilatkoztatja ki Fatimában az Ő Szeplőtelen Szívét, mint Isten féltékeny szeretetének szeplőtelen lakóhelyét, amely mindent felemésztő tüsszel vonzza magához az embereket, hogy az imádás által hozzanak áldozatot. Ha az Ő Szeplőtelen Szíve emlékezteti Isten népét az isteni szövetség törvényének tartalmára, akkor a Szentírás szavait is fel akarja idézni:

„Ne húzzatok egy igát a hitetlenekkel! Mi köze az igazságnak a sötétséghez? Hogyan hozható össze Krisztus Beliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlenhez? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Márpedig ti az élő Isten temploma vagytok, ahogy Isten mondja: Közöttük lakom majd és közöttük járok, az Istenük leszek, ők meg a népem. Ezért távozzatok körükből, és különüljete el tőlük - mondja az Úr, - s tisztátalant ne illessetek. Akkor fölkarolok benneteket és atyátok leszek, ti meg a fiaim és a lányaim leszte - mondja az Úr, a Mindenható. - Minthogy ilyen ígéreteink vannak, kedveseim, őrizkedjünk a test és lélek minden szennytől, így teljessé tesszük megszentelődésünket Isten félelmében.» (2Kor 6,14-7,1)

Ha Krisztus Egyházának minden tagja - akikben az Egyház misztériuma megvalósul - élő módon teljesítené, amit ezek a törvények tartalmaznak, akkor válna az engesztelés és megszentelődés egyszerre a többi ember üdvösségére, s így az engesztelés különleges módon érné Mária Szeplőtelen Szívét is.

Isten szavai a Szentírásban tulajdonképpen arra utalnak, hogy Mária fatimai üzenete és az Ő Szeplőtelen Szíve hívja a ma emberét, elsősorban a keresztényeket, hogy Krisztus neve megszentelődjék és legyen vége az istenkáromlásnak. Mert Krisztus szerette az Egyházat és odaadta magát érte halálának véres áldozatában, hogy megszentelje, megtisztítsa azt, és engeszteljen érte; «Ragyogóvá akarta tenni az Egyházat, amelyen sem szeplő, sem ránc, sem egyéb efféle nincsen, hanem szent és szeplőtelen.» (Ef 5,27)

*****

Az egész fatimai történet megrázó, de főképpen akkor rendülünk meg tőle, amikor észrevesszük, hogy annak középpontja az Istenanya tövissel körülvelt vérző Szíve, mert ő is szenvedti Fiának áldozatát, kinszenvedését, minden gyötrelmét. Ebből lesz világos, mit akart mondani Isten a világnak a 20. század elején. Csak az igazat mondja és benne foglaltatik a mi sorsunk is.

A fatimai üzenet rettenetes isteni ítélet századunk felett a bűn miatt, és ebből lett számunkra világos, hogy a bűn a fatimai jelenés valóságos háttere. Isten irgalmasságának tervét azonban egy Angyal által hozta tudomásunkra akkor, amikor a fatimai hegyen 1916-ban először szólt a három kis pásztorhoz: «Jézus és Mária Szíve általatok akarják irgalmasságuk tervét megvalósítani.» Felkérte őket, hogy szakadatlanul imádkozzanak és hozzanak áldozatot Istennek... «Mindent, amit tudtok, ajánljatok fel a bűnök engesztelésére, amelyekkel megbántják Isten.» A harmadik jelenés alkalmával meg is áldoztatta őket ezekkel a szavakkal: «Vegyétek Jézus Krisztus testét és igyátok véré! Az emberek hálátlansága annyira bántja, engeszteljétek bűneikért és vigasztaljátok Isten.»

1925. december 10-én, - akkor már két unokatestvére az égben volt - Pontevedra-ban a Szűzanya újra megjelent Lúciának és mellette fénylő felhőben egy gyermek. A Szűzanya Lúcia vállára tette a kezét, és egy tövissel körülvelt szívet mutatott neki, amelyet másik kezében tartott. A gyermek ezt mondta: «Szánd meg Szűzanyád tövissel körülvelt Szívét. A hálátlan emberek káromlásukkal állandóan megsebzik, és senki sincs, aki engesztelné, és a töviseket kihúzná.» Ezután a Szűzanya tovább folytatta: «Leányom, nézd tövissel körülvelt Szívemet. A hálátlan emberek káromlásukkal és

hálátlansáukkal állandóan megsebzik. Legalább te vigasztalj...» A Szűzanya már a július 13-i jelenés alkalmával tudatta a három pástorgyermekkel: «Isten meg akarja alapítani a világon Szeplőtelen Szívem tiszteletét.» Lúcia nővér «A Fatimai üzenet Felhívásai» c. könyvében később ezt így magyarázta: «Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletét megalapítani a földön azt jelenti, hogy a Szűzanya az embereket megtérés, önátadás, bensőséges tisztelet, megbecsülés és szeretet által akarja a tökéletes élet-szentségre vezetni. Az élétszentség és a megtérés ezen lelkületében akarja Isten megalapítani a Szűzanya Szeplőtelen Szívének tiszteletét.

Mindannyian tudjuk, mit jelent a családban az édesanya szíve: a szeretetet! Az édesanya szeretetből virraszt gyermeke bölcsője mellett, hogy feláldozza, odaadja magát, hogy gyermeke segítségére legyen. A gyermek megbízik édesanyja szívében és tudja, hogy nála bensőséges szeretetre lel. Ugyanezt tapasztalhatjuk meg Szűz Máriánál. Ezt mondja az üzenet: *Szeplőtelen Szívem lesz menedéked és Istenhez vezető utad.* Mária Szíve ezért minden gyermeke számára menedék, s egyben út Istenhez. Erről a menedékről és útról beszélt Isten az egész emberiségnek, mindjárt a bűnbeesés után. Az Úr ezt mondta az Ördögnek, aki megkísértette az első embereket, amikor rávette őket, hogy ne engedelmeskedjenek a kapott isteni parancsnak: *Ellenkezést vetek közed és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ó széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba (Ter 3,15).* Az új generációnak, amely ettől az asszonytól fog születni, győznie kell a Sátán elleni harcban, amíg szét nem tiporja a fejét. Mária ennek az új generációnak az édesanyja, mintha az élet új fája lenne, amelyet Isten ültetett a világ kertjébe, hogy minden gyermekét táplálhassa gyümölcseivel.

A gyermekek édesanyjuk szívéből kapják természetes életüket, az első lélegzetet, az életadó vért, szívük dobogását, mintha az anya egy óra rugója lenne, amely két mutatót mozgat. Ha megfigyeljük, hogy a gyermek mennyire függ édesanyjától az első időben, amikor méhében fejlődik, majd nem azt mondhatjuk, hogy az anya szíve a gyermek szíve. Ugyanezt megállapíthatjuk Máriáról is, amikor méhében hordozta az Örökkévaló Atya Fiát. Mária Szíve ilyen értelemben valahogy ennek a generációnak a szíve, melynek első gyümölcse *Krisztus, az Isten Igéje.* Ezzel a gyümölcscsel kell ennek a nemzedéknek táplálkoznia, ahogy Jézus is mondta: *Én vagyok az élet kenyere. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, én meg őbenne. Engem az élő Atya küldött, s általa élek. Így az is élni fog általam, aki engem eszik (Jn 6,48.56-57).* Ha Krisztus által élünk, Mária által is élünk, mert Krisztus Teste és Vére Máriáé volt. Ebbe a szívbé zárta az Atya az Ő Fiát, mintha az első szentély lett volna. Mária volt az első szentségtartó, amely Őt őrizte, és Mária Szeplőtelen Szívének vére közvetítette az Isten Fiának az Életet és az emberi létet, mert Ő az, Akitől *kegyelmet kegyelemre halmozva* kapunk (Jn 1,16). Ez a generáció ennek a csodálatos asszonynak a generációja: Krisztus Önmagában és Titokzatos Testében. Mária pedig az édesanyja ennek a gene-

rációnak, melynek küldetése, hogy széttagossa a pokol kígyójának fejét. Ebből láthatjuk, hogy Mária Szeplőtelen Szívének tiszteletét meg kell alapítani a világban, a megtérés és az önátadás igazi felajánlásával. Úgy, ahogy a felajánlás által a kenyér és a bor Krisztus Testévé és vérévé változik, amely Mária Szívének életéből vétetett. Ez a Szeplőtelen Szív legyen menedékünk és Isten felé vezető utunk. Így kísérik az új generációt, amelyet Isten alkotott, s amely ugyanabból az életadó forrásból vette természetfölötti életét, Mária Szeplőtelen Szívéből, aki Krisztusnak és az ő Titokzatos Testének Édesanyja. Így valójában Krisztus testvérei vagyunk, ahogy Ő Maga is mondta: *Azok az anyám és a rokonaim, akik hallgatják és tetté is váltják az Isten szavát (Lk 8,21).*

Istennek ez a szava kötelék, mely egyesíti az Édesanya szívével minden gyermekét. Halljuk az Atya Szavának visszhangját is, mert Isten Mária Szívébe zárta Szavát, örök Igéjét; ebből az Igéből kapunk életet: *Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz bennem, belsejéből az Írás szava szerint élő víz folyói fakadnak (Jn 7,37-38).* Izajás könyvében pedig ezt olvassuk: *Mert elárasztom vízzel a tikkadt mezőt, és bővizű patakokkal a kiaszott földet. Kiárasztom lelkemet utódaidra, és áldásomat gyermekeidre (Iz 44,3).*

Ez az öntözött és áldott föld Mária Szeplőtelen Szíve, és Isten azt akarja, hogy odaadásunk itt verjen gyökeret, mert ezért teremtett annyi szeretetet minden emberi lény Édesanyjának szívébe. Ez az Édesanya megszenteli és megtéríti generációját az Ő Elsősülöttje, Krisztus Testében és Vérében, Aki Isten Fia, az Atya Igéje: *Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága. (...) S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be (Jn 1,4.14).*

Isten Máriában kezdte el megváltó művét, hiszen Mária „igen”-je adta meg a kezdetet ennek: *Mária így válaszolt: Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek hát be rajtam szavaid (Lk 1,37-38).* S az Ige testté lett és közöttünk élt (Jn 1,14). Így tehát abban a legszorosabb egységben, amely két ember között elképzelhető, kezdte el Krisztus megváltó művét végrehajtani. Krisztus Szívének dobogása Mária Szívének dobogása volt, Krisztus imádsága Mária imádsága volt, Krisztus örömei Mária örömei voltak. Krisztus Máriától kapta Testét és Véré, amelyet megöltek, illetve kiontottak a világ megváltásáért. Ezért Mária, Krisztussal együtt, az emberiség társmegváltója: Krisztussal a méhében, Krisztussal karjaiban, Krisztussal Názáretben, nyilvános működésében. Krisztussal együtt ment fel a Kálváriára, szenvedett és gyöttrődött Vele, Szeplőtelen Szívében érezvén Krisztus utolsó fájdalmait, utolsó szavait, utolsó gyötrelmeit, vérenek utolsó cseppjeit, hogy felajánlja mindezt az Atyának. Mária a Földön maradt, hogy többi gyermekének segítsen beteljesíteni az Ő Krisztusának megváltó művét, miközben megőrizte azt az Ő Szívében mint a kegyelem kiapadhatatlan forrását - *Üdvözlégy, kegyelemmel teljes* - hogy Jézus Krisztus, az Ő Fia életének, szenvedésének és halálának gyümölcseit közvetíthesse nekünk.»

(Lúcia nővér: A Fatimai üzenet felhívásai, 13.fejezet)